

JODI ELLEN MALPASOVÁ

*Neodolateľné spojenie a túžba,
ktorá vás pohltí*

OD
BESTSELLEROVET
AUTORKY
SÉRIE
TENTO
MUŽ

ĀKAR

Rafinované *klamstvá*

JODI ELLEN
MALPASOVÁ

Rafinované
klamství

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

Jodi Ellen Malpas
ARTFUL LIES

Copyright © 2020 by Jodi Ellen Malpas
All rights reserved.

Translation © 2024 by Andrea Vargovčíková
Cover design Us Now/Orion Books
Image © Shutterstock
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu *Artful Lies*
(Forever, New York 2018)

preložila Andrea Vargovčíková.

Redigovala Tatiana Žáryová.

Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2024

ako svoju 2 326. publikáciu v elektronickej podobe.

Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-9755-5

Venujem svojmu manželovi

1

V živote by mi nenapadlo, že to urobím. Nikdy som sa neodvážila ani len pomyslieť na možnosť, že nechám mamu v našej dedinke Helstone, no po dlhoročnom boji s pocitom viny a so zármutkom som sa napokon odhodlala splniť si sen a odísť do Londýna. O niekoľko rokov som sa síce omeškala a do Londýna ma priviedli smutné okolnosti, no napokon sa mi to podarilo.

Mama to zvládne. Toto som si ustavične v duchu opakovala, odkedy som nasadla do vlaku. Jej žiarivý úsmev pôsobil silene, jej mávanie na rozlúčku váhavo a hlas sa jej triasol od prívalu emócií, keď ma tuho objímala so slovami, nech Londýnu ukážem, z akého som cesta. Ibaže to ani sama neviem. Ešte to len musím zistiť.

Mama to zvládne. Mama to zvládne. Mama to zvládne.

Možno by som si tým bola istejšia, keby nebola sama, ale s otcom.

Otec bol veľmi tradične založený muž. Vlastnil malé starožitníctvo, zväčša s tovarom, ktorý stál bagateľ. Vravieval, že peňažná hodnota nie je taká dôležitá – a že s veľkolepejšími umeleckými a starožitnými predmetmi sú iba starosti, za ktoré ani nestoja. Nesúhlasila som s ním, aj keď rokmi som sa naučila, že hádať sa s ním nemá zmysel. Mnohí ho považovali za excentrika. A mali pravdu. Naisťo mal svojskú povahu. Celé hodiny trávil zahrabaný v haraburdí, ktoré nazýval svojím pokladom, a s okuliarmi na špičke nosa prezerá, leští alebo opravoval kúsky, ktoré sa mu dostali do rúk. Mama

prezývala jeho obchod *Steptoeov dvor* podľa Steptoeovcov zo seriálu *Steptoe a syn*, ktorí podnikali s odpadom. Ja som mu vravela *úrad*.

Je jasné, že fascináciu všetkým, čo je staré, som po otcovi zdedila, hoci mňa odjakživa viac priťahovali starožitnosti s bohatou históriou. Exkluzívnejšie a žiadanejšie kúsky, skutočné skvosty, nie polorozpadnuté haraburdy, ktoré nachádzal otec. Excelovala som na maturite, študovala som dejiny na univerzite a bola som odhodlaná kráčať za svojím snom... a potom otec zomrel. V jeden týždeň mu diagnostikovali nádor na mozgu a na druhý ho už nebolo. Nedalo sa s tým nič robiť. Nestihli sme sa s jeho diagnózou ani zmieriť, než ostal pripútaný na lôžko a rapídne chradol. Bol iba kosť a koža. Polovica muža, ktorého sme poznali. Mamu to zničilo. Ja som bola v šoku. Otec sa jednoducho pomínul.

A tak bola moja budúcnosť spečatená. Obetovala som svoj sen vydať sa do veľkého, šireho sveta, aby som mohla udržať pamiatku otca pri živote a jeho milovaný obchod otvorený. Asi by som to mala nazvať prirodzeným vývojom. Mne sa to však veľmi prirodzené nezдалo. Aj keď som otcove poklady nosila v srdci, nebol to ten druh histórie, ktorý ma zaujímal. A mama ma potrebovala.

Otca sme pochovali pred piatimi rokmi. Najlepšie roky po dvadsiatke som strávila v prachu bojom za to, aby som udržala otcovu firmu pri živote, a snívaním o dejinách presahujúcich rodinné dedičstvo. Čosi ako Sotheby's a exkluzívne starožitnosti. Ako aukčné siene a diela majstrov umenia. Ako tony kníh o skvostoch, do ktorých som sa ponárala. Odrazu mi to všetko vykĺzlo pomedzi prsty. Vina, zármutok a silný pocit zodpovednosti ma pripúťali k Helstonu. Dusila som sa a cítila sa nenaplnená. Otcova firma každým dňom čoraz viac zápasila a môj pocit zmyslu života sa rozpadal spolu s ňou. Až nadišiel zlomový okamih. Chvíľa, keď som si uvedomila, že som hodná viac než toho, s čím som sa zmierila – profesionálne aj ako človek. Bola to chvíľa, keď som pristihla svojho frajera a najlepšiu kamarátku, ako zo seba strhávajú šaty.

Nekričala som. Neklesla som od zúfalstva na kolená. Moje srdce sa jednoducho nevládalo rozbúchať rýchlejšie. Otočila som sa a odišla, sústredená na ďalší krok, hoci David bežal za mnou a Amy

sa so stiahnutým chvostom vyparila. Môj ďalší krok sa netýkal ani jedného z nich. V tej chvíli som pochopila, že sama sebe dlhujem, aby som šla za svojimi snami, a vyzbrojená maminým požehnaním a povzbudením som bola pripravená to aj urobiť.

A tak som tu, v Londýne, v najrušnejšom a najveľkolepejšom meste v dosahu. Nemôžem si dovoliť vrátiť sa na univerzitu a doštudovať, no som pripravená začať od nuly a predrať sa až na vrchol. Musím si zarobiť a pokračovať tam, kde som pred toľkými rokmi skončila.

Zvládnem to. Som tam, kde mám byť.

Pozriem sa na fotografiu, ktorú držím v ruke a ktorú vždy nosím pri sebe. Som na nej s otcom. Ruku má ovinutú okolo mojich pliec, moje dlhé červené vlasy sa mu prepletajú pomedzi prsty a tvár mám zvrátenú od smiechu z jeho pevného zovretia. Vždy ma mal rád pri sebe. „Oci, som vo veľkom, desivom Londýne,“ prihovorím sa fotke. „Drž mi palce.“ Vložím ju do kabelky a zhlboka sa nadýchnem.

Slnko mi zahrieva tvár. S úsmevom sa náhlím spolu s Londýňčanmi po Regent Street. Mám na sebe najelegantnejšie oblečenie, aké som vo svojom šatníku našla – čiernu sukňu, ktorá je, obávam sa, na pohovor asi príkrátka, no bude musieť stačiť, bielu blúzku s rozkošnou čierno-bielou bodkovanou šatkou a čierny plášť. Lodičky s vysokým podpätkom ma na prstoch tlačia, no nezaoberám sa tým. Som bez práce, bez kamarátov a mám len obmedzenú hotovosť. Napodiv ma to až tak nestresuje, no znamená to, že dnešný pohovor je zásadný. Trh práce nie je ktovieaký. Ani v najlepších časoch nie je vo svete umenia a starožitností veľký výber voľných miest a v tejto chvíli je ich minimum. Moja ďalšia možnosť vlastne ani nie je možnosť – nie dovtedy, kým agentúra nepotvrdí, že klebety sú pravdivé. Šepká sa totiž, že čoskoro sa objaví v ponuke veľmi atraktívna pozícia, no kým si to neoveria, nemôžu mi povedať viac. Preto musím dnešný pohovor zvládnuť na jednotku. Nemôžem sa spoliehať na možnosť, ktorá sa nakoniec ani nemusí potvrdiť. Mám z čoho žiť iba do ďalšej platby nájomného za byt v Južnom Londýne. *Byt?* V duchu sa usmejem. Dve miestnosti sotva možno považovať za byt. Všetko – spál-

ňa, kuchyňa, obývacia a jedálenská časť – sa nachádza v jednej miestnosti. Tá druhá miestnosť je stiesnená kúpeľňa. Ale je môj. Je to začiatok.

Prídem na koniec ulice a zastanem na okraji chodníka. Obzerám sa a skontrolujem čas. Mám pätnásť minút na to, aby som našla adresu, ktorú som si poznačila, a netuším, ktorým smerom sa mám vydať. Vytiahnem inštrukcie, ktoré mi poslali, no nedávajú mi nijaký zmysel, a tak si v mobile nájdem mapy na Googli. Ibaže nemám prístup internet. Keď zistím prečo, takmer ten poondiaty mobil šmarím o múr. Už nemám voľné dáta.

„Doriti!“ zanádam popod nos a vrhnem sa pred nejakého podnikateľa. „Prepáčte, povieťe mi, prosím, ako sa dostanem na Bond...“ S nepríjemným zachmúrením ma odstrčí a bez slova ospravedlnenia presviští popri mne. „Milé,“ zašomrem a vystriem sa. „Mohli by ste mi pomôcť, prosím?“ odchyťím elegantne oblečenú paniu, no ona mi iba zamáva mobilom pred tvárou, znova si ho priloží k uchu a náhli sa preč. „Paráda!“ Nehybne stojím uprostred chodníka ako šašo a odhadujem ľudí, ktorí ma obchádzajú. „Vitaj v Londýne,“ povzdychnem si a zvesím plecia.

Prejdem cez cestu a poteším sa, keď na rohu zbadám mapu. Po chvíli zistím, kde sa nachádzam, a po ďalšej chvíli nájdem cieľ svojej cesty. Zaraz sa dovtípim, peši sa tam dostanem až za viac než pätnásť minút. Alebo krívajúc. Chodidlá ma totiž už poriadne bolia. Dnešný pohovor sa týka úžasnej pozície – osobnej asistentky kurátora aukčnej siene. Je to dokonalé. Nemôžem naň meškať.

Vrhnem sa na cestu. Mávam rukami ako šialená a hľadám v mori čiernych áut dostupný taxík. Jeden z nich zapne smerovku a zastane pri obrubníku vedľa mňa.

Zídem z chodníka a siahnem na kľučku, no ďalej sa nedostanem. „Och!“ zvolám, keď do mňa z boku niečo narazí a vyvedie ma z rovnováhy. Zapotácam sa, stratím pevnú pôdu pod nohami a tie prekliate podpätky, ktoré ma mrzacia už celé ráno, určia môj osud. K zemi sa približujem prirýchlo na to, aby môj mozog stihol vyslať príkaz rukám, aby sa vystreli a zachránili ma. *Dopekla!*

Zmierim sa s tým, čo je nevyhnutné, zavriem oči a čakám, až narazím tvárou do dlažby.

Nič také sa nestane.

Nepočujem buchnutie, necítim bolesť, nevykriknem.

Obklopí ma teplo, vezme ma do bezpečia, jemne ma ťahá nahor a zachráni ma pred bezprostredným pádom. Počuť buchnutie, dopad, no moje prístátie je mäkké a stále stojím. Ruky mám zložené pred sebou a uväznené medzi hrudou a čímisi pevným. A tá vôňa! Bože, tá vôňa! Mužná vôňa, koža, korenie a čosi citrónové. Udríe mi do nosa a hlava sa mi zakrúti.

„Opatrne,“ zašepká mužský hlas a jemne ma tíši.

Pohľadom mu prebodávam hrdlo – hrdlo pokryté rovnomerným tmavým strniskom. Mala by som sa mu poďakovať. Mala by som sa vystrieť. Mala by som nasadnúť do toho taxíka, aby som nezmeškala pohovor. No nech na seba v duchu kričím, koľko chcem, aby som sa spamätala, navonok nič nefunguje. Hluk Londýna, ktorý ma obklopuje, je iba biely šum.

Pritisnem si kabelku k hrudi ako ochranný štít a odvážim sa zdvihnúť zrak. Vlasy má nevýrazne hnedé, po bokoch hlavy úhľadne ostrihané nakrátko a na temene dlhšie a isto upravené voskom a prstami. Lieskovoorieškové oči so zelenými fliačikmi na mňa žiarivo hľadia spoza okuliarov s hrubým rámom, ktoré mu dokonale sedia na dokonalom nose. Oči, orámované dlhými riasami, pôsobia prenikavo a anjelsky, až žensky. Takmer pobavené na mňa hľadí. Ježiši, mám čo robiť, aby som k nemu nepristúpila bližšie a neskúmala ich! Zdá sa mi povedomý, a tak nakloním hlavu a rozmýšľam, kde som ho už videla. Som hlúpa. Väčšinu svojho života som predsa trčala v Helstone. Nemám ho odkiaľ poznať.

Spustím zrak, len čo si uvedomím, ako naňho zízam, a pristaním sa pohľadom na elegantných sivých nohaviciach. Postaví sa s nohami naširoko, akoby vedel, že si ho obzerám, a rozhodol sa ukázať v čo najlepšom svetle. Ruky vo vreckách mu mierne napínajú nohavice na stehnách. Na robustných stehnách. Na silných stehnách. Na stehnách sťa by ragbistu.

Odkošlem si. „Prepáčte,“ hlesnem a chytím kľučku dverí. Muž však rýchlo prebehne popri mne a nasadne do taxíka. *Do môjho taxíka!* „Hej!“ ohradím sa rozhorčene. Mykne mi rukou, ktorou som držala kľučku, pretože za sebou prudko zabuchne dvere. Šokovaná odstúpim. Ani sa na mňa nepozrie, ani sa nezaobereá tým, že ma nechal stáť pri obrubníku. Zato ja vidím široký chrbát pod sivým sakom a šál námorníckej modrej farby voľne omotaný okolo krku. A keď sa usadí na sedadle, zachytím jeho profil. Chvíľu naňho trápne civiem. Má najdokonalejší profil zo všetkých mužov, ktorých som kedy videla.

Spamätám sa. Tento idiot mi práve ukradol taxík – a tento hnusný ťah vymaže jeho dobrý skutok, že ma zachránil pred pádom. Alebo to, že tento sviniar je úžasný. Chcem ho prinútiť, aby sa na mňa pozrel, nech naňho môžem zagániť, no ten darebák sa môjmu pohľadu vyhne a taxík odíde skôr, než stihnem otvoriť dvere a vychrliť naňho prúd nadávok.

Ohromená a podráždená stojím na obrubníku s otvorenými ústami a civiem na vzdalujúci sa taxík. Muž v ňom sa pomaly otočí a pozrie sa von cez zadné sklo. Taxík je už možno o pätnásť metrov ďalej, no vidím, ako sa muž samolúbo usmeje.

„Ty kretén!“ vydýchnem a pridlho naňho hľadím, až kým sa auto nestratí v premávke. „Dočerta!“ Vzchopím sa.

Pohľadom blúdím po ceste, opäť mávam rukami, no už nemám také šťastie. Všetky taxíky ma míňajú.

Zhlboka sa nadýchnem, pokrútim hlavou a vyzujem si topánky. Nemám čas ani vôľu trápiť sa pre to, čo sa chystám urobiť. „Pardon, pardon,“ opakujem, keď sa náhlím bosá po ulici, prepletám sa po medzi ľudí a vyhýbam sa tým, ktorí mi stoja v ceste. Náhlím sa a napriek zachmúreným pohľadom chodcov, ktorí mi uskakujú z cesty, sa sústredím najmä na to, aby som stihla pohovor.

Ibaže neprídem včas.

Zastanem pred veľkolepou budovou až o štvrt' na jedenásť, pretože som viackrát zle zabočila. Tvár mám spotenú, dlhé červené vlasy mi padajú do očí a líca mám zrejme ružovejšie než zvyčajne. Isto vyzerám hrozne.

Pridržím sa steny, obujem sa a risknem pohľad na svoj odraz v okne. „Kriste!“ Moje obavy sa potvrdia. Vyzerám, akoby ma povláčili cez živý plot. Hnedé oči mám uslzené, maskara sa mi roztiela. Sotva sa hodím do elitnej aukčnej siene.

Nasledujúcich päť minút sa dávam dokopy, takže teraz meškám už celých dvadsať minút. Keby som to miesto tak zúfalo nepotrebovala, nenašla by som v sebe toľko drzosti, aby som sa ohlásila na recepciu a odrapotala ospravedlnenie. Lenže ja som zúfalá. A túto prácu naozaj potrebujem. A naozaj, naozaj ju chcem. Práve táto aukčná sieň – Parsonson’s – je slávna tým, že sa zaoberá iba najvychýrenejšími a zberateľskými predmetmi. Presne o tomto som snívala.

Fajn, Eleanor. Ešte to môžeš napraviť. Úsmev. Vystri sa. Do toho!

V tej chvíli mi začne zvoniť telefón a ja rozladene zavrčím a ponorím ruku do kabelky. Meno môjho bývalého na displeji iba čo ma ešte väčšmi podráždi. „Do čerta s tebou, David!“ zašomrem, odmietnem hovor a telefón vypnem. Už som mu povedala všetko, čo som mala na srdci, keď za mnou bežal a popritom si našahoval boxerky. Zhrnula som to v podstate do jednej vety: *Chod’ do riti!* Ešte to nepochopil?

Vyžením Davida z mysle a sústredím sa na nadchádzajúcu úlohu: získať prácu. Vyzlečiem si plášť, vystriem plecica a prejdem cez otáčavé sklené dvere na recepciu. Okamžite sa cítim úplne mimo. Pôsobí to tu sterilne. Jediný kus nábytku v podobe zaobleného bieleného stola splýva s bielou podlahou a stenami. Štyri biele kožené pohovky sú rozmiestnené tak, aby vytvárali štvorec. Vládne tu absolútne ticho, no moje váhavé kroky a hlasný klopot lodíček na mramorovej podlahe ho čoskoro prelomia a pritiahnu pozornosť nepoškrvnenej ženy za stolom.

Pozrie sa na mňa spoza okuliarov a úsmevom zohreje chladnú atmosféru. „Dobré ráno,“ pozdraví ma a vstane zo stoličky.

„Zdravím.“ Nenápadne si napravím blúzku. Uvedomujem si, že môj odev pôsobí fádne a toto miesto je všetko, len nie fádne. „Prišla som na pohovor. Mám sa ohlásiť u Shelley Petersovej.“

„Aha, u asistentky pána Timma. A vy ste?“

„Eleanor Colová.“

„Iste, mám vás v systéme.“ Načiahne sa za písacou podložkou a posunie mi ju po vysokom stole. Trochu sa uvoľním. Uľaví sa mi, že o mojom meškaní sa nezmienila. „Tu sa, prosím, podpíšte.“

Chytím pero a naškriabem svoje meno, potom jej podložku posuniem späť. „Ďakujem.“

„Niet za čo. Vyvezte sa výťahom na siedme poschodie.“

Vďačne sa usmejem a vyberiem sa k výťahu. Privolám ho tlačidlom a počas čakania si obnovujem duševnú rovnováhu. Keď sa dvere otvoria, vojdem dnu a mierim na siedme poschodie. Tam zistím, že minimalizmus vládne v celej budove. Okrem hŕstky rastlín to tu pôsobí ochudobnene a chladne. „Dobrý deň,“ ohľadím sa na recepcii.

Dáma za stolom zdvihne zrak. Pichľavé črty jej tváre nepôsobia ani zamak priateľsky. „Predpokladám, že ste Eleanor Colová,“ vyštekne a odhodí fascikel, ktorý drží v ruke, nabok.

Pod jej pohrdavým pohľadom strpím a veselosť ma prejde. „Áno, to som ja.“ Mám pocit, že aj keby som jej povedala, že ma prešlo auto a doplazila som sa sem rovno z nemocnice, nezaujímalo by ju to. No a čo, že mi nejaký kretén ukradol taxík!

„Nemrhajme vašim ani našim časom. Pán Timm je veľmi pedantný muž. Meškáte dvadsať minút.“

„Ja len...“

„Zrazilo vám psa? Vykolažil sa váš vlak?“

„Nie, len...“

„Pán Timm už robí pohovor s nasledujúcim kandidátom, ktorý je, mimochodom, kvalifikovaný.“

„Som presvedčená, že svojimi pracovnými a praktickými skúsenosťami môžem konkurovať akémukoľvek inému kandidátovi,“ namietnem. Na svoj životopis som hrdá, aj keď mi v ňom chýba zopár dôležitých vecí... napríklad adekvátne vzdelanie. Bez neho som musela byť tvorivá. Popísala som celé stránky a spomenula som všetko, čo viem. A toho rozhodne nie je málo. Isto som upútala pozornosť potenciálneho zamestnávateľa, keďže ma pozvali na pohovor. Ibaže tá pozornosť vyprchala.

„Na tom už nezáleží,“ odbije ma. „Ďakujeme za váš čas. Dovi-
denia.“ Ruka s úhladnou manikúrou zdvihne telefón. „Dobré ráno,
Parsonson’s.“

Odstúpim od stola. Námietskami by som aj tak nič nedosiahla.
A v skutočnosti som si istá, že by som tu nechcela pracovať, ani keby
som nemala čo do úst.

Pomaly kráčam k výťahu a nevšímam si fakt, že v skutočnosti
naozaj nemám čo do úst a táto práca mohla zabezpečiť, že ostanem
vo svojom novom domove, pôjdem za svojím snom a nebudem sa
musieť vrátiť do Helstonu, čo by znamenalo zlyhanie. Odrazu na
mňa doľahne nepríjemná realita. Vojdem do výťahu a spolu s ním
sa rútim nadol. *Ten sviniar z taxíka!*

Milšej recepcnej venujem napätý úsmev a vojdem do otáčavých
dvier. Chabo ich potlačím. Pripadám si stratená a porazená a krá-
čam, ani neviem kam.

Čo teraz? Zrejme som opäť na nule... Dvere sa zachvejú a ja do
nich narazím, s rachotom sa odrazím od skla a pustím kabelku na
zem. „Dočerta!“ Zažmurkám, aby sa mi vyjasnil zrak, a pošúcham
si boľavé koleno. Skloním sa a začnem zbierať vysypaný obsah ka-
belky. Mohol by byť tento deň ešte horší?

Ešte vždy čupím, keď sa pozriem doľava, potom doprava a zistím,
že som uväznená sklom z oboch strán. Až keď vstanem a odhrniem
si vlasy z tváre, všimnem si ho.

Toho muža.

Muža v sivom saku, ktorý rovnako ako ja uviazol na druhej stra-
ne otáčavých dvier. Zaletím pohľadom k jeho peknej tvári. Muž si
siahne na krk a niečo si potiahne.

Šál.

Šál námorníckej modrej farby.

Zaraz ho spoznám a zapôsobí to na mňa ako facka.

Sivé sako, šál, neskutočne pekná tvár a žiarivé lieskovoorieš-
kové oči.

Kam sa podeli okuliare s hrubým rámom? Akoby mi čítal myš-
lienky, pomaly si dvíha okuliare k tvári, no nenasadí si ich. Vloží si
bočnicu okuliarov medzi zuby. Nespúšťam z neho zrak.

Zlodej taxíka.

A teraz už aj práce.

Prudko vydýchnem, až sa sklo predo mnou zarosí, a pohľadom zaletím k jeho očiam. Roztiahne pery do úškrnu, ospalé oči mu zaiskria. Pamätá si ma. Najradšej by som mu vynadala, no nezmôžem sa na slovo. Jeho vinou odtiaľto odchádzam s pocitom odmietnutia. Alebo aspoň pred chvíľou to tak bolo. Teraz už ani neviem, čo cítim. Úžas? Príťažlivosť? Isto je to bosorák alebo človek s podobnými čarodejníckymi schopnosťami, pretože mám pocit, akoby ma začaroval. Myslel na mňa chrlí prúd inštrukcií, no tie sa strácajú skôr, než sa podľa nich zachovám. „Vy!“ Trápne obvinenie iba zašepkám.

„Ja,“ potvrdí, nakloní hlavu a premeria si ma od hlavy po päty. Nasadí si okuliare s hrubým rámom značky Ray-Ban na nos. „Všetko v poriadku?“

„Áno,“ vydýchnem, a hoci by som sa mala pohnúť a odísť, Kochám sa pohľadom na jeho tvár.

„Mienite tam stáť celý deň?“ opýta sa s náznakom pobavenia v hlase. Strčí si ruky do vreciek a zaujme pohodlnú polohu. Je bezchybný, dokonca aj keď sa správa ako bezohľadný kretén. „No?“ nalieha. Hryziem si spodnú peru, váhavo zdvihnem ruku k dverám a v mysli hľadám vhodné slová.

A náhle jedno nájdem.

„Debil,“ zašomrem. Úžas vystrieda podráždenie. „Vďaka vám som zmeškala...“ Čosi mi narazí do chrbta a postrčí ma to vpred. „Hej!“ Zapriem sa do zeme, zakloním sa a bránim mu otočiť dvere. Nestačím naňho. Prižmúrim oči a on ďalej tlačí dvere. „Bavíte sa?“ opýtam sa ho.

Venuje mi nepatrný, zato vlčí úšklábok. „Veľmi.“

Otáčavé dvere ma vypľujú von, no nie na ulicu. Znova sa ocitnem na recepcii. Zamračím sa, zvrtnem sa a zadívam sa cez sklo na ulicu. Ten muž tam stojí, už bez úšklábkú, zato s tmavým pohľadom. Pre lásku k všetkému úžasnému, ten chlap patrí do umeleckej galérie!

Zdvihne ruku a za čímsi sa načiahne. Konečne odtrhnem zrak od jeho úžasnej tváre a pozorujem ho, ako ťahá čosi, čo sa zachytilo vo dverách.

Niečo čierne s bielymi bodkami.

Zalapám po dychu a siahnem si na na krk. Nemám šatku. Pre-
suniem naňho pohľad. So šibalským výrazom si pomaly omotáva
moju bodkovanú šatku okolo päste. Dobrý bože, má moju šatku! To
znamená, že sa musím pohnúť a vziať mu ju.

Doriti, toto je smiešne!

Sotva odlepím chodidlo od zeme, keď sa zarazím. Muž si priloží
šatku k nosu a s pohľadom upretým na mňa k nej privonia. Svaly
medzi mojimi stehnami zachváti kŕč. Horím. Nedokážem sa po-
hnúť. No hovoriť áno. Iba to. „Moju šatku, prosím.“

Pomaly cúva, ešte chvíľu si drží moju šatku pri nose, potom ju
spustí a venuje mi úsmev, ktorým by omráčil všetky ženy v okruhu
dvadsiatich kilometrov. „To je odmena za to, že som vás zachránil.“

Čože? Že ma zachránil? Veď jeho vinou som bez práce! Ten chlap
sa zbláznil. A je až priveľmi sexi. Nasucho prehltnem, zavriem oči
a zbieram trepezlivosť. Na môj vkus to trvá trochu pridlho, a tak otvo-
rím oči, pripravená zaútočiť na toho protivného idiota. Ibaže je preč.

Do pľúc sa mi vženie vzduch a rozpáli ich. Nevdojak si priložím
ruku na rozbúšené srdce, ktoré mi prudko bije a bojuje s úzkym
priestorom v hrudnom koši.

Dopekla, čo to malo znamenať?!

Pretisnem sa cez otáčavé dvere a vyjdem na ulicu. Nikde ho niet.
Opäť si ohmatám krk, len aby som si overila, že nemám šatku a že
som si to iba nepredstavovala. Krk mám odhalený. Nebyť šialene
rýchleho pulzu, myslela by som si, že sa mi to azda prisnilo.

To je odmena za to, že som vás zachránil.

Zasmejem sa popod nos a váhavo vykročím k hlavnej ceste.

Kdeže, ty kretén, nezachránil si ma! Zničil si mi deň, došľaka!

2

Do budovy, v ktorej bývam, vojdem hneď po tom, ako dotelefonujem s mamou. Zdalo sa, že sa má dobre – pôsobila optimisticky. Bolo príjemné počuť ju, no ťažké naladiť sa na rovnakú vlnu. Narozprávala som jej kopy hlúpostí, napríklad, že môj prvý pohovor bol v pohode a očakávam, že sa mi ozvú. Nemohla som jej povedať pravdu.

Pomaly vyjdem na prvé poschodie. Som trochu unavená, no páči sa mi pocit, že mi niečo patrí, a ten sa zväčšuje, keď sa blížim k svojmu bytu. Mám z neho dobrý pocit napriek tomu, že si nemôžem dovoliť veľa nábytku a dekorácií. Postupne si vytváram domov, ktorý by sa už mohol dať nazvať útulným, ibaže v dôsledku toho som takmer na mizine.

Vsuniem kľúč do zámky, otvorím dvere, položím tašky na zem a s povzdychom si vyzujem lodičky. Otca veľmi nenadchlo, že som sa odvážila vstúpiť do neistého sveta obchodu so starožitnosťami, preto mi občas napadne, či mi teraz odkiaľsi zhora neposiela smolu. Či sa ma nepokúša priviesť späť do Helstonu, aby som ďalej viedla jeho obchod s rárohami. Zháčim sa. „Tak som to nemyslela, oci.“

Zazvoní mi mobil. Vyberiem ho z kabelky a pri pohľade na číslo realitného makléra, ktorého som najala, aby predal otcov obchod, zastonám. „Áno?“ ohlásim sa a klesnem na pohovku.

„Slečna Colová, tu Edwin Smith zo Smith and Partners.“

„Zdravím, Edwin. Máte niečo nové?“

„Viete, obchod si prišlo pozrieť mnoho ľudí. No, pravdupovediac, slečna Colová, potenciálni kupci v podstate nevidia nič okrem haraburdia, nakopeného až po strop.“

Krv vo mne zovrie, to označenie ma hlboko zasiahne. „Haraburdia?“ opýtam sa a ani sa neobťažujem skryť urážku. Nedbám na to, že ja sama tak v duchu nazývam otcove poklady.

Zareaguje až po krátkej odmlke. „Tovaru,“ opraví sa diplomaticky. „Myslím, že by bolo najlepšie, keby sa obchod vypratá. Bez tovaru... by kupujúci ľahšie rozpoznali úžasný potenciál toho veľkorysého priestoru. A predali by ste ho oveľa rýchlejšie. Je to len vo vašom najlepšom záujme, slečna Colová,“ dodá Edwin. „Váš obchod je v ponuke už vyše mesiaca a nič. Inak budeme musieť znížiť požadovanú sumu.“

„To neprichádza do úvahy,“ namietnem bez váhania. Za sumu, za ktorú by sme mohli otcov obchod predať, len tak-tak vyplatíme hypotéku naň. Mama sa musí zbaviť finančného tlaku. Vzdychnem si. „Zariadim vypratanie obchodu,“ ubezpečím ho. V hĺbke duše viem, že má pravdu. Obchod pripomína skôr vrakovisko, no predstava, ako triedim otcove veci, ktoré rokmi nazhromaždil, ma naplňuje hrôzou. Ešte vždy sa cítim previnilo za to, že som opustila jeho firmu a šla za svojím snom. Bojujem s tým každý deň a mám čo robiť, aby som sa nevzdala úsilia pohnúť sa vpred. Návrat do Helstonu a do obchodu mi ten boj iba sťažuje. Zasmejem sa. Jasné, veď tu v Londýne ide všetko tak skvele.

„Ďakujem, slečna Colová.“ Edwin sa rozlúči a ja si zronene vložím hlavu do dlaní. Preberie ma ľahké klopanie na vchodové dvere. Zachmúrím sa, vyberiem sa k nim a otvorím ich.

„Dobrý deň,“ ozve sa hlas skôr, než zbadám, komu patrí. Stojí predou mnou nejaká žena so žiarivým úsmevom a dokonale učesanými blond vlasmi.

„Dobrý deň.“ Spýtavo nakloním hlavu.

„Počula som, že ste sa už vrátili domov, a tak mi napadlo, že sa vám predstavím. Som Lucy.“ Natiahne ku mne ruku. „Lucy Basonová. Nasťahovala som sa sem iba o týždeň skôr než vy. Bývam oproti.“

Prijmem jej podávanú ruku. „Eleanor.“

Neubráním sa úsmevu. Moja nová susedka priam prekypuje energiou. „Ste odtiaľto?“ vyzvedá.

„Nie,“ pokrútim hlavou. Cítim sa ako ryba na suchu a zrejme tak aj vyzerám. „Pochádzam zo západu krajiny.“

„Och,“ zaspieva natešene. „Aj ja som tu nová.“

„A ako sa vám tu páči?“

Nenápadne prevráti oči a pôsobí trochu unavene. Hneď sa cítim lepšie. Zdá sa, že aj ona sa tu pretĺka.

„Je to drsné,“ prizná a ešte zväčší svoju úľavu. Aspoň nie som jediná. „No dnes ma vzali do jednej účtovníckej firmy, tak sa to asi trochu zlepši.“

A je po úľave. Má prácu, takže je na tom lepšie. „Gratulujem.“

„Ďakujem,“ usmeje sa, no zaraz sa zamračí. „Je vám dobre?“

Vzdychnem si a prestanem hrať divadlo. Mám za sebou náročný deň. „Dnes som bola na pohovore. Nič z toho nebude.“ O dôvode pomlčím, nemám silu zachádzať do detailov.

„Och,“ Lucy splasne spolu so mnou. „To je zlé.“

„Je to v pohode,“ mávnem rukou. „Tá práca nakoniec ani nebola nič pre mňa.“ Klamstvo. Bola pre mňa ako stvorená a trochu ma to roztrpčí. „Čoskoro sa možno nájde iná príležitosť. Držte mi palce.“

„Čo sa má stať, to sa stane.“

Usmejem sa a odstúpim od dvier. „Nezájdete dnu?“

„Iste.“ Žiarivo sa usmeje a vrúti sa do môjho bytu.

„Dáte si niečo na pitie?“ opýtam sa s úsmevom. „Povedzme víno.“

„Ó, rada si dám.“ Preletí cez miestnosť a usadí sa na pohovke. Je veľmi štíhla. Nenápadne sa obzriem na svoj guľatý zadok a zachmúrím sa. Cvičenie je naň krátke.

Nalejem dva poháre a jeden podám Lucy. Prisdnem si k nej. „Tak si hneď aj potykajme. Rada ťa spoznávam, Lucy.“ Napijem sa. Lucy sa zasmee a nedá sa dvakrát núkať. Prevrátíme do seba víno a jednohlasne vzdychneme. So smiechom sa oprieme o pohovku. „Prečo mám dojem, že si zažila podobný deň ako ja?“ opýtam sa jej. Získala prácu, určite sa teší.

Lucy odfrkne. „Ráno to bolo úžasné. Vzali ma do práce a oslávila som to nákupmi. No poobede to už bola iná pesnička.“

„Ako to?“

„Prišli moji rodičia.“

„A to je zlé?“ Kiežby za mnou len tak prišli moji rodičia! Zaplaví ma smútok. To sa už nestane. Otec nás už opustil a mama sa z dusivého Helstonu nepohne. Prekvapilo by ma, keby som ju na to niekedy presvedčila.

Lucy nakloní hlavu a unavene sa na mňa pozrie. „Je, pretože sa ma usilujú prehovoriť, aby som sa do toho zapadáková vrátila.“

„Do zapadáková?“

„Tam, kde líšky dávajú dobrú noc. Do najhlbších hĺbok anglického vidieka, kde boli mojimi jedinými priateľmi prasce a poondiate kravy.“

Zasmejem sa. „A prečo ťa prehovárajú?“

„Prirodzený vývoj.“ Vzdychnie si a odpije si vína. „Mojím osudom je prevziať rodinný podnik, lenže ja by som si v tom prípade radšej vyškríabala oči.“

„Rozumiem,“ odpoviem potichu a zamyslene sŕkam víno. Cíti sa ako v pasci a úplne ju chápem.

Usmejem sa. S Lucy by sme mohli byť priateľky. Jej terajšie okolnosti sú síce iné, no vo všeobecnosti sme vo veľmi podobnej situácii.

„A čo ty? Čo ťa privádza do Londýna?“

„Bývalý frajer, ktorého už nechcem ani vidieť.“ Napäto sa usmeje a prikrčí, pravdepodobne číta medzi riadkami a dopracovala sa k správne mu záveru. „No predovšetkým, podobne ako ty, chcem vstúpiť do tohto veľkého desivého sveta plného možností.“

„Dobré pre teba.“ Štrngneme si. „Ako reagovali tvoji rodičia na to, že si vyletela z hniezda?“

„Otec zomrel.“ Lucy sa prepadne tvár, no ja sa usmejem a pokúšam sa zmierniť jej očividné nepohodlie. „Tomu prirodzenému vývoju, ktorý si spomínala, veľmi dobre rozumiem. Po jeho smrti som prevzala jeho firmu, obchodík so starožitnosťami. Slovo ‚starožitnosťami‘ je trochu zveličené,“ zasmejem sa. V duchu vidím, ako mi ako malej sústredene vykladá, čo robí so starými hodinami. Vtedy som sa netúžila vzdialiť od rodičov ani od obchodíka, ktorý sa mi ako dieťaťu javil obrovský. Až keď som sa pustila do štúdia

dejín, ponárala sa do stoviek kníh vo svojej knižnici a získala širšie znalosti o tom, čo slová „starožitnosť“ a „umenie“ znamenajú, videla som aj za otcovu predstavu histórie. Teraz mi hodiny, dni, mesiace a roky čítania, študovania a snívania pripadali ako mrhanie času. „Zbožňujem dejiny,“ poviem potichu. „Skôr veci, ktoré majú za sebou dlhšiu minulosť než tie, ktorými sa zaoberal otec.“

Lucy sa smutne usmeje. „Prečo zomrel?“

„Mal nádor na mozgu. Keď mu ho diagnostikovali, už bolo neskoro.“

„Och, Eleanor, to je hrozné.“

Mlčky prikývnem. V súcite, ktorý vyvolala otcova náhla smrť, som sa doslova topila. V našej dedinke neprešiel deň bez toho, aby mi niekto nekondoloval, až kým som už nenadobudla istotu, že neostal nikto, kto by s nami nesúcitil. Mýlila som sa. Pohľady, šepot a trápne ticho, ktoré zavládlo vždy, keď som vošla do obchodu a ľudia si ma všimli, ma už unavovali. Iba čo vo mne zosilnelo nutkanie utiecť z Helstonu. Pocit viny bol však rovnako mocný. Nemohla som predsa opustiť mamu. Ani obchod. Nemohla som opustiť svojho frajera.

„A ten priateľ?“ opýta sa Lucy váhavo.

Vyskočím z pohovky, nech už tento rozhovor ukončíme. „Odtiahol sa odo mňa a pritiahol sa k mojej najlepšej kamarátke,“ odvetím bez príkras a nedávam najavo nijaké emócie. Zamierim ku kuchynskej linke. Smútok človeka zaslepí. A hoci tvrdil, že „Amy neznamenal nič“, naďalej okolo seba krúžia. Viem to, lebo mama spomínala, že ich zazrela spolu v dedine. Tak prečo, doriti, mi ten sviniar stále vyvoláva?!

Doliala som si víno. „Dáš si ešte?“ opýtam sa Lucy.

Lucy dopije víno a nastaví mi pohár. „Nalievaj,“ prikáže mi a ja sa uškrniem.

Dokonalé. Zvyšok vína jej vylejem do pohára.

O niekoľko hodín sa dívame na tri prázdne fľaše. Za pár minút sme vyprázdнили prvú fľašu, a tak Lucy upaľovala do svojho bytu naproti po čokoľvek alkoholické – náhodou to bolo červené víno a nejaký lacný bublinkový nápoj. Pomiešali sme viacero druhov alkoholu a opili